

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Rîvna Bisericii ortodoxe pentru pace în anul 1960

În aleasa și uriașa lucrare de statornicire a unei păci trainice pe întreg pământul, Biserica Ortodoxă a dovedit și-n anul 1960 cea mai hotărîtă și mai stăruitoare rîvnă din întreaga creștinătate. În felul acesta, și-a asigurat înțietatea față de celelalte confesiuni creștine.

Arătînd că sînt una în gîndire, simțire și lucrare cu Biserica Ortodoxă din U.R.S.S., toate celelalte Biserici Ortodoxe merg pe același drum cu aceasta în rîvna de a îndrepta pașii credincioșilor lor în calea păcii. Astfel, chemarea pe care Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a adresat-o în noiembrie 1959 către toți cei ce stau în fruntea Bisericilor Ortodoxe Autocefale, de a sprijini propunerea făcută de guvernul Uniunii Sovietice în sesiunea a XIV-a a Organizației Națiunilor Unite cu privire la dezarmarea generală și totală, a avut un puternic răsunset în întreaga Ortodoxie.

Răspunzînd după cuviința acestei chemări, Biserica Ortodoxă Romînă a rînduit să fie prelucrat acest apel în conferințele de orientare ale preoțimii din luna martie 1960. Cu acest prilej, preoții au fost îndemnați și îndrumați să lucreze în așa fel printre păstorii lor, încît apelul să fie urmat de toți credincioșii.

La Conferința organizațiilor sindicale sovietice pentru dezarmare, ținută la Moscova în 15—16 februarie 1960, a participat și Prea Fericitul Patriarh Alexei împreună cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Krutițelor. În cuvîntarea pe care a ținut-o cu acest prilej, Prea Fericirea Sa a spus între altele: „Pe baza experienței sale de multe veacuri, Biserica noastră poate spune: dacă noi toți vom aduce în viața obștească a lumii gînduri sănătoase, sentimente curate, aspirații spre bine și fapte bune, atunci vom face tot ce este necesar pentru întărirea păcii între oameni și popoare“.

Cu acestea, Prea Fericirea Sa a arătat că Biserica n-are să se ocupe cu latura tehnică sau politică a dezarmării, dar ea trebuie să pună totul în lucrare pentru a pregăti climatul spiritual și moral, pentru a forma conștiința pașnică și constructivă a credincioșilor. Acesta este rostul ei, a cărui împlinire n-o abate deloc de la linia adevărată a misiunii sale în lume.

În pastorală de Sf. Paști ale anului 1960, același înalt ierarh dă îndemnul următor: „să ducem în viață tăria sufletească și evenimentul de bucurie în biruința definitivă și totală a binelui asupra răului, a luminii asupra întunericului“.

Toate pastoralele de Sf. Paști ale anului 1960, trimise credincioșilor lor de către ierarhii Bisericii Ortodoxe Romîne, cuprind stăruitoare îndemnuri pentru apărarea păcii. Astfel, Prea Fericitul Patriarh Justinian spune între altele: „Rugați-vă ca năzuințele tuturor oamenilor de bine și străduințele tuturor conducătorilor de popoare pentru înfăptuirea păcii, să fie încununate de izbîndă, pentru ca toți să fim părtași vieții celei noi, stăpînită de duhul păcii“.

În partea finală a pastoralei sale, I.P.S. Mitropolit Justin al Moldovei îndeamnă pe credincioși să sprijine „pe toate căile înfăptuirea năzuinței de veacuri a popoarelor de a trăi în pace unele cu altele, respectîndu-se între ele, pentru propășirea întregii omeniri și bunăstarea tuturor oamenilor“. Apoi se referă în mod special la dezarmare, spunînd: „Să însoțim cu dorința de izbîndă... propunerea Guvernului Sovietic de dezarmare generală și totală. Răul trebuie tăiat din rădăcină. Pentru a împiedica izbucnirea unui nou război, care ar putea aduce mari nenorociri pentru întreaga omenire, prin folosirea armelor atomice, nu există decît o singură cale: distrugerea cu desăvîrșire a tuturor armelor și mijloacelor de război. De aceea, ne însușim cu multă bucurie această nouă strădanie a Uniunii Sovietice pentru statornicirea păcii veșnice în lume și cerem cu tărie înfăptuirea ei de către toate popoarele“.

Cu grai dulce și plin de înțelepciune, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului constată: „Tot mai numeroși și mai deslușiți la vorbă sînt acei cîrmuitori de popoare care pășesc fățiș, cu hotărîre și cu îndrăznire, împotriva vrăjbei și a vrăjmașiei pentru așezarea pe pământ, între oameni, a buneivoinii și a prieteniei, a buneînțelegerii și a înfrățirii“.

În primele zile ale lui octombrie 1960, Prea Fericitul Patriarh Justinian a trimis la O. N. U. o telegramă, în care salută cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U. și-i urează succes în nobila sa misiune de statornicire a păcii și buneînțelegerii între toate popoarele din lume.

A sosit vremea, se spune printre altele în telegramă, cînd O. N. U. trebuie să răspundă încrederii pe care i-o acordă popoarele și să realizeze dezarmarea generală și completă, pe care o cere astăzi, cu legitimă fermitate, întreaga omenire.

După ce subliniază și necesitatea aboliției pentru totdeauna a robiei coloniale, în încheiere se exprimă nădejdea că reprezentanții statelor membre ale O. N. U. vor acorda atenția și sprijinul lor înțeleptelor propuneri ale delegației R. P. R., care a făcut cunoscută voința de pace a poporului român.

Merită să fie pomenită aici și prezența activă a Bisericii Ortodoxe în sînul Mișcării Creștine pentru Pace. Astfel, la Conferința de la Dresda din 9—11 mai 1960, a participat și Biserica Ortodoxă (Rusă, Romînă și Bulgară) cu mesaj de la I. P. Sf. Mitropolit Nicolae Krutițchi, în care se exprimă dorința de a nu mai fi arme și nici războaie.

De asemenea, Biserica Ortodoxă a participat la a III-a sesiune a Mișcării Creștine pentru Pace, care a avut loc la Praga în zilele de 6—11 septembrie 1960. Ea a dezbătut tema: Pe calea spre o epocă de pace în omenire, pentru dezarmare și îndreptățirea creștină a luptei pentru pace împotriva militaristilor. Pentru rîvna ei deosebită întru sprijinirea păcii, delegația Bisericii Ortodoxe Romîne a fost decorată de către I. P. Sf. Mitropolit Ioan al Cehoslovaciei, și anume I. P. Sf. Mitropolit Justin al Moldovei cu ordinul „Sf. Chiril și Metodie“ cl. II împreună cu steaua ordinului, iar P. C. Păr. Prof. Milan Șesan de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu cu același ordin cl. IV împreună cu medalia ordinului.

Cu prilejul ședinței plenare de la 1 martie 1960 a Consiliului Național pentru Apărarea Păcii, în care s-a făcut o expunere asupra lucrărilor celei de a III-a Conferințe internaționale a „mesei rotunde“ consacrate dezarmării, precum și o informare asupra lucrărilor consfățuirii de la Budapesta a secretarilor organizațiilor naționale pentru apărarea păcii din țările Europei, au luat parte la discuții I. P. Sf. Mitropolit Justin al Moldovei și P. Sf. Episcop Valerian al Oradiei.

În toate prilejurile potrivite, slujitorii altarelor au propovăduit pacea și au îndreptat pașii păstorii lor în calea păcii.

Rîvna pentru pace, pe care Biserica Ortodoxă a depus-o în curgerea anului 1960, va fi continuată și-n cursul anului 1961. Căci Biserica Ortodoxă nu poate conțeni a stărui alături de popoarele lumii, cu tot dinadinsul pentru pace pînă la biruința ei deplină.

C. SIRBU

Un nou pas spre călătoria omului în Cosmos

Toată lumea știe că pe calea zborurilor în Cosmos Uniunea Sovietică se află cu mult înaintea S.U.A. Succesele Uniunii Sovietice au crescut an de an. La 27 august 1957 s-a lansat racheta balistică intercontinentală, care poate fi îndreptată cu precizie spre orice punct de pe globul pământesc. La 4 octombrie 1957 a fost trimis în jurul pământului satelitul nr. 1, care avea 83,6 kg. La 3 noiembrie 1957 a fost lansat satelitul nr. 2 de 508,3 kg., care avea pe bord pe cățelușa Laika, cea dintâi ființă pămîntească, care s-a învîrtit în jurul globului. La 15 mai 1958 a pornit satelitul nr. 3 de 1.327 kg. care era înzestrat cu aparate așa de multe, încît a fost numit „un adevărat laborator cosmic“. La 2 ianuarie 1959 Lunik nr. 1 (are 361,4 kg), trece la 7.500 km. distanță de Lună și devine prima planetă, fabricată de om, adică ea se învîrte în jurul soarelui ca și pământul. La 12 septembrie 1959 Lunik nr. 2 (de 390,2 kg.) ajunge în Lună, unde depune fanioanele cu stema U.R.S.S. La 4 octombrie 1959 Lunik nr. 3 (de 278,5 kg) fotografiază fața nevăzută a Lunii și transmite fotografiile pe pământ prin televiziune. Pe baza acestor fotografii savanții sovietici au făcut atlasul feței nevăzute a Lunii. La 20 și 31 ianuarie 1960 două superrachete, destinate lansării unor sateliți grei și zborurilor interplanetare, parcurg 12.500 km. și cad în regiunea Oceanului Pacific în raza locului prevăzut prin calcule.

La 15 mai 1960 s-a lansat satelitul nr. 4 sau nava cosmică nr. 1, de 4.540 kg. La 5 și 7 iulie 1960 două superrachete parcurg 13.000 km. și cad în Oceanul Pacific la locul prevăzut dinainte.

La 19 august 1960 e trimisă nava cosmică nr. 2 (satelitul nr. 5) de 4.600 kg. cu o cabină, în care se aflau ființe vii (cățelușele Strelka și Belka, șoareci, muște, plante, etc.), cabină care s-a întors pe pământ cu toate viețuitoarele. S-a arătat astfel că omul, care ar pleca cu o astfel de navă cosmică, ar putea trăi în ea și s-ar întoarce pe pământ nevătămat.

La 1 decembrie 1960 s-a făcut un nou pas spre apropierea datei cînd primul om va călători în Cosmos. În ziua de 1 decembrie s-a lansat a treia navă cosmică pe orbită de satelit în jurul pământului. În cabina navei-satelit se aflau ca animale de experiență cîinii Pciolka și Mușka, alte animale, insecte și plante. Greutatea navei era de 4.563 kg. Ea făcea înconjurul pământului în 88,6 minute, perigeul (cînd era mai aproape de pământ) fiind de 187,3 km. și apogeul (cînd era mai departe de pământ) fiind de 265 km. Unghiul de înclinare al orbitei față de planul Ecuatorului era de 65 grade. Nava avea multe aparate pentru cercetări științifice, radio și televiziune prin care se vedea pe pământ cum se comportă cîinii în cabină. S-a stabilit astfel că animalele s-au comportat bine în tot timpul, suportînd ușor toate schimbările de viteză și de direcție a navei. S-a văzut că omul poate călători în cosmos, că în o astfel de călătorie el poate avea într-o cabină specială toate condițiile de aer, temperatură, hrană, comunicare cu cei de pe pământ, necesare vieții și poate face observații științifice cu aparatele de pe navă.

„Informațiile obținute (prin nava-satelit nr. 3) au furnizat noi date pentru realizarea într-un viitor apropiat a zborului unui om în Cosmos“. Deci, în curînd vom citi despre primul om, un cetățean sovietic, care va întreprinde primul zbor în Cos-

mos și se va întoarce pe pământ să ne spună ce a văzut pe acolo.

Vestea aceasta a pus în uimire toată lumea; s-a dovedit din nou că Uniunea Sovietică este în fruntea progresului. În vreme ce S.U.A. recoltează eșec după eșec, că rachetele lor sau explodează pe pământ înainte de a pleca sau explodează în aer la cîteva minute de la plecare, — și puțini sateliți de greutate foarte mică au reușit să se învîrtă în jurul pământului, U.R.S.S. a pășit an de an din succes în succes, dovedind superioritatea socialismului și cît de mărețe sînt realizările oamenilor sovietici, care muncesc pentru pace, pentru fericirea omenirii.

Popoarele lumii salută cu mîndrie și bucurie marile succese cosmice ale poporului sovietic!

T.R.

Prăznuirea Sf. Nicolae

Ca și în ceilalți ani, praznicul Sf. Nicolae, fiind și ziua numelui Inaltului nostru Ierarh, a fost sărbătorit în chip deosebit.

Încă din ajun, în capela Institutului și în cadrul rugăciunii din seara zilei de 5 decembrie 1960, studenții teologi, prin graiul studentului din anul IV, Oct. Pătrașcu, înfățișează I. P. S. Mitropolit Nicolae simțămintele lor filiale curate, de dragoste și recunoștință pentru grija pe care le-o poartă pentru buna lor formare creștinească și cetățenească, urîndu-i totodată multă sănătate, cu pace și deplină bucurie.

Mulțumindu-le, I. P. S. Sa îndeamnă studenții să fie oameni buni și cuminți, după modelul Sfințului Nicolae, spre folos Bisericii și Patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînd.

A doua zi, 6 decembrie, Sf. Liturghie a fost slujită de P. S. Emilian Antal, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, de față fiind I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. S. Teodor Scorobeș, consilieri eparhiali, profesori, studenți teologi și credincioși.

La priceasnă a predicat P. C. Dr. Nicoale Mladin, profesor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, despre Sf. Ierarh Nicolae: „îndreptător credinței și chip blîndețelor“.

După Sf. Liturghie, la Reședința Mitropolitană, a avut loc o recepție, la care au participat P. S. Emilian, P. S. Teodor, consilieri și funcționari de la Centrul Eparhial, profesori de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, precum și cunoscuți ai I. P. S. Mitropolit Nicoale.

În cadrul recepției a luat cuvîntul P. C. Prot. Stavr. Traian Belascu, vicarul Arhiepiscopiei Sibiului, care, printre altele, vorbește de tradițiile frumoase legate de Sf. Nicolae, făcînd dreapta remarcă și anume aceea că pînă nu de mult, „Moș Nicolae“ zăbovea de multe ori pe la casele mari din mijlocul orașelor și satelor, iar cînd ajungea pe la periferii sacul îi era adesea gol. „Astăzi însă, pe plaiurile Patriei noastre „Moș Nicolae“ zăbovește cam la fel pe la case și ajunge cu sacul nedeșertat și pe acolo pe unde pe vremuri nu mai avea ce lăsa“.

De încheiere, în numele celor de față, P. C. Sa urează I. P. S. Sale doriri de sănătate și ani mulți amintînd totodată de pictarea Catedralei, care a început în 5 decembrie.

Verbește apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, pe scurt, a spus:

Mulțumesc din toată inima pentru felicitările și pentru doririle de bine cu care mi-ați îmbucurat sufletul de ziua numelui meu. Vă mulțumesc pentru sănătatea pe care mi-ați dorit-o, căci vorba unui rășinărean, Dumnezeu are de unde și cui să dea, precum și pentru celelalte urări cu care ați venit în sacul DVoastră sufletesc, pentru că eu mă bucur ori de cîte ori văd în jurul meu pe colaboratorii, frații și prietenii mei.

Ziua de Sf. Nicolae este într-adevăr mare pentru toți căci Sf. Nicolae nu este numai al orto-

docșilor, ci el a pătruns în conștiința tuturor credincioșilor, de toate legile.

Eu nu găsesc — continuă I. P. S. Sa — o formulă mai sintetică și mai adevărată despre idealul vieții creștinești ca Troparul Sf. Nicolae: Îndreptător credinței și chip al blîndețelor, a învățat adevărul lucrurilor. De aceea, cu cele smerite a dobîndit cele înalte și cu cele sărace pe cele bogate. Sf. Nicolae deci, cu Troparul său, ne spune pe înțelesul tuturor direcția strădaniilor noastre de fiecare zi.

Să vă apropiați de chipul cel duhovnicesc al Sf. Nicolae. Bunul Dumnezeu să vă dăruiască viață lungă și feroiță, tuturor celor de față și tuturor fraților noștri — încheie I. P. S. Sa —, făcînd totodată urări calde de pace și bunăvoință între toți oamenii și de propășire a Patriei noastre dragi.

GH. P.

Adunarea eparhială

Duminică, 4 decembrie 1960, a avut loc la Sibiu Sesiunea Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului, convocată după toate rînduiele canonice.

Înainte de masă, în Catedrala mitropolitană, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae și a deputaților eparhiali, s-a slujit Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. Ioan Munteanu, protopopul raionului Sibiu. La sfîrșitul Sf. Liturghii, după cîntarea rugăciunii „Împărate ceresc“, P. C. prot. I. Munteanu a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt.

Lucrările Adunării Eparhiale, care s-au desfășurat în Aula Institutului Teologic, au fost deschise de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, printr-o scurtă dar cuprinzătoare cuvîntare, în care, printre altele, își mărturisește bucuria pe care o simte ori de cîte ori se găsește în mijlocul reprezentanților clerului și credincioșilor, bucurie care izvorăște din faptul că „din toate întîlnirile noastre iese un lucru bun pentru Biserica noastră“.

În Sf. Evanghelie — continuă I. P. S. Sa — stă scris că „unde sînt doi sau trei adunați în numele meu acolo sînt și eu în mijlocul lor“. Noi în numele Mintuitorului Iisus Hristos ne-am adunat în legiuina noastră Adunare Eparhială ca să ne sfătuiim frățeste asupra activității noastre din anul ce s-a scurs.

Mulțumește apoi Inaltului Guvern al Țării pentru tot sprijinul acordat prin Departamentul Cultelor în anul care a trecut, asigurînd că credincioșii noștri vor fi și de acum înainte gata la tot lucrul bun, oameni ai păcii și ai muncii creatoare.

În continuare, I. P. S. Mitropolit informează Adunarea Eparhială că chiar de a doua zi maestrul Damian va începe pictarea Catedralei, lucrare care va dura aproximativ doi ani.

Se trimit apoi telegrame omagiale, al căror text a fost aprobat cu aplauze, P. F. Părinte Patriarh Justinian, Domnului Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R.; Domnului Ion Gheorghe Maurer, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, și Domnului Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor, mărturii ale devotamentului față de conducerea Bisericii și Patriei noastre iubite, față de cauza păcii și de popor.

În ședința de după masă s-a dat citire rapoartelor celor patru comisii de lucru ale Adunării Eparhiale, și anume:

Raportul comisiei organizatorice — raportor Dl. Prof. Dr. Iorgu Ivan — din care desprindem că în cursul anului 1960, activitatea religioasă în Arhiepiscopie s-a desfășurat în mod firesc datorită libertății cultelor din R.P.R., preoții și-au îndeplinit conștiințios îndatoririle pastorale și cetățenești, între care la loc de frunte se află lupta pentru pace, pentru dezarmarea generală și totală, subliniindu-se în chip deosebit activitatea P. C. Prof. Dr. Milan Șesan, de la Institutul Teologic Universitar Sibiu, în cadrul Miș-

Sf. Evanghelist Luca

Sf. Luca este singurul dintre Sfinții Autori ai Noului Testament care nu este evreu de obârșie, ci este provenit dintre „neamuri“, cum obișnuiește să numească Sf. Apostol Pavel celelalte popoare, afară de cel evreu. După limba greacă curată și frumoasă care ne-a rămas scrisă de la el și după gândirea lui elină, este posibil ca Sf. Luca să fi fost chiar grec de neam.

Cetatea de baștină a Sf. Luca se pare a fi Antiohia Siriei, căci, după mărturia unui document, pe la anul 44 d. Hr., pe vremea când mai mulți creștini s-au coborât din Ierusalim în Antiohia, printre care era și profetul Agav (F. A. 11, 28), Sf. Luca se afla și el în această cetate.

cării creștine pentru pace, care în 1960 a avut o constătuire la Praga. Se menționează de asemenea în raport contribuția preoțimii la socializarea agriculturii, precum și relațiile de colaborare cu celelalte culte ș. a.

Raportul comisiei bisericești — raportor P. C. Prof. Dr. Vasile Coman — în care se expun date din activitatea bisericească din cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, pe anul 1960, având capitole ca: Vizitații canonice și misiuni arhieresti, unde se face pomenire de deseale descinderi ale I. P. S. Mitropolit Nicolae în diferite parohii din Arhiepiscopie; Din activitatea Centrului Eparhial, pomenindu-se angajarea a 25 preoți dintre care 2 nou reveniți; Din activitatea protopopiatelor; Dotații din Fondul Central Misionar; Salarizarea clericului; Disciplina clericului; Date statistice ș. a.

Raportul comisiei culturale — raportor P. C. Prof. Dr. Alex. Moisiu — din care desprindem: Activitatea predicatorială a preoților; Pastoralele I. P. S. Mitropolit Nicolae; Presa bisericească, fiind vorba aici de lucrarea celor două periodice ale Arhiepiscopiei: „Mitropolia Ardealului“ și „Telegraful Român“; Raportul special privind activitatea Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Despre Școala de cîntăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj; Conferințele preoțești, 6 la număr în cursul anului 1960 — 4 de orientare și 2 administrative, cu subiecte de actualitate; Tipografia, Librăria și Biblioteca mitropolitană ș. a.

Raportul comisiei economice — raportor Dl. Dr. Iuliu Georgescu — care se ocupă cu problemele bănești ale Arhiepiscopiei, desprinzându-se faptul că și în acest an averea Bisericii a fost gospodărită cu multă chibzuială, respectându-se cu sfințenie disciplina financiară. Se prezintă astfel bilanțul, precum și contul de venituri și cheltuieli al Centrului Eparhial, la 31 decembrie 1959; Bilanțul Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Bilanțul și contul de venituri și cheltuieli al Schitului Păltiniș și al Casei de Ajutor Reciproc. Se prezintă de asemenea spre aprobare Planul financiar sau Bugetul Centrului Arhiepiscopesc pe anul 1961, al Institutului Teologic, al Schitului Păltiniș. C.A.R. etc.

În cadrul dezbaterilor pe marginea acestor rapoarte au luat cuvîntul deputații eparhiali: P. C. Prof. David Lazăr (Tg. Mureș), Dl. Munteanu (Făgăraș), Dl. Ilie Tătaru (Mediaș), P. C. Prof. Ioan Munteanu (Sibiu), P. C. Prof. Petru Boieru (Mediaș), P. C. Prof. Grigorie Chichernea (Toplița), P. C. Prof. Dr. Vasile Coman (Brașov), purtîndu-se discuții însuflețite și pozitive, tuturor răspunzînd I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Fiind în preajma Sf. Nicolae, Dl. deputat Dr. Iuliu Georgescu urează I. P. S. Mitropolit Nicolae, în numele deputaților, ani mulți.

A luat apoi cuvîntul I. P. S. Sa care, mulțumind celor patru raportori, precum și deputaților pentru interesul și dragostea cu care au participat la dezbateri, și făcînd urări de pace și prosperitate pentru Țara noastră și întreaga lume, declară închise lucrările Adunării Eparhiale.

Cînd și unde s-a încreștinat nu știm, poate chiar în Antiohia de la primii propovăduitori creștini veniți în această cetate.

Sf. Luca provenia dintre cei mai învățați oameni ai vremii, avînd chiar pregătire de medic. Acest lucru ni-l întărește faptul că în scrierile sale folosește numiri de boli sau termeni tehnici medicali, ca unul care se pricepea bine în medicină. În Epistola către Coloseni, Sf. Apostol Pavel îl numește direct „Luca, doctorul (medicul) cel iubit“ (Col. 4, 14).

Din vechime se spune de către unii autori bisericești că Sf. Luca a avut și darul de a picta. Așa de pildă Teodorus și Simeon Metafrast, în cartea sa: *Viața Sf. Luca*, spun că Sf. Luca a pictat pentru întîia oară icoana Maicii Domnului.

Cele mai multe date însă despre viața Sf. Luca sînt legate de activitatea Sf. Apostol Pavel, al cărui colaborator și împreună lucrător a fost în lucrarea de propovăduire a Evangheliei Domnului. Sf. Apostol Pavel obișnuiește să numească pe cei ce îi aducea la credința creștină, pe cei ce îi năștea în Hristos adică, „fiii mei“ și „fiul meu“, ceea ce despre Sf. Luca nu spune, fapt care ne arată că el n-a fost convertit de Sf. Apostol Pavel, dar s-a legat trup și suflet de acest Apostol.

În activitatea Sf. Apostol Pavel în mod sigur Sf. Luca apare pe la anul 52 d. Hr., cînd Apostolul a avut vedenia din Troada și anume: „Un bărbat macedonean sta și-l ruga pe el zicînd: Treci în Macedonia și ne ajută nouă“ (F. Ap. 16, 8—9). De la această dată toată activitatea Sf. Apostol Pavel este descrisă în cartea *Faptele Apostolilor* — autorul ei fiind Sf. Luca — la persoana întîia plural: „noi“ (noi am mers, noi am făcut, etc.), de unde reiese că Sf. Luca a fost unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai marelui Apostol Pavel, bucurîndu-se de multă dragoste și apreciere din partea iubitului său dascăl. În felul acesta, Sf. Luca a fost martorul ocular al multor întîmplări din viața și lucrarea misionară a Sf. Apostol Pavel. El îl însoțește în continuarea celei de a doua călătorii, apoi în a treia călătorie misionară. Este de asemenea tovarășul de drum al Apostolului din Palestina la Roma, în prima sa captivitate, îndurînd și el desigur neliniștea și peripețiile corăbiei purtată în voie 14 zile și nopți de valurile înfuriate ale mării și naufragiul din insula Malta, și este singurul ajutor al Apostolului Pavel în a doua sa captivitate romană. Acest lucru îl scrie cu oarecare durere Sf. Apostol Pavel pe la anul 66 d. Hr. în a doua Epistolă către Timotei, unde citim: „Iată eu sînt gata de jertfă și vremea despărțirii mele s-a apropiat. Lupta cea bună m-am luptat, am ajuns la capătul drumului păzînd credința. De acum mă așteaptă pe mine cununa dreptății pe care mi-o va da mie Domnul, judecătorul cel drept, în ziua aceea. Și nu numai mie ci tuturor celor care au iubit arătarea lui. Silește-te să vi la mine curînd căci Dima, iubind veacul de acum, m-a părăsit și s-a dus la Tesalonic, Criscent în Galatia, Tit în Dalmația, numai Luca mai este cu mine“ (II Tim. 4, 6—11), cuvinte de o rară duiosie, care constituie totodată ultimile gânduri scrise — după cîte cunoaștem noi — ale Sf. Apostol Pavel.

După moartea Sf. Apostol Pavel, Sf. Luca i-a continuat ostenele, propovăduind cuvîntul Domnului în Dalmația, Galia, Italia, Macedonia și mai ales în Ahaia (Grecia), după cum ne spune Sf. Grigorie de Nazianz, unde a și murit moarte de martir la o vîrstă destul de înaintată. Mai tirziu, din porunca împăratului Constantin cel Mare, osemintele Sf. Luca au fost transportate la Constantinopol și așezate în biserica Sf. Apostoli.

Sf. Luca însă e cinstit de creștini nu numai pentru această activitate, ci și pentru că de la el ne-au rămas două mari și foarte însemnate scrieri ale Noului Testament, și anume: Evan-

ghelia a treia sau Sf. *Evanghelie după Luca și cartea Faptele Apostolilor*.

Fiind un om cu multă știință de carte și nefiind martorul direct al celor lucrute și învățate de Mîntuitorul Iisus Hristos, urmînd pilda adevăraților istorici care au mereu în față conștiința răspunderii a ceea ce scriu pentru cei ce vin după ei, Sf. Luca — înainte de a se apuca să scrie Evanghelia sa — cercetează cu dinadinsul sau, cum s-ar zice astăzi, se documentează cu deamănuntul și cu toată seriozitatea asupra tuturor celor ce urma să scrie. Iată ce frumos spune el în această privință la începutul Evangheliei sale: „De vreme ce mulți s-au apucat să alcătuiască istorisiri despre faptele cele ce au fost deplin adevărate între noi, precum ni le-au lăsat nouă cei ce dintru început au fost văzători și slujitori ai Cuvîntului (este vorba desigur de cele două Evanghelii scrise pînă la el, cea după Matei și Marcu, și de învățătura nescrisă a Apostolilor), părutu-mi-s-a și mie cu cale, ca cercetînd toate cu deamănuntul, de la început pe rînd să ți le scriu ție, puternice Teofile, ca să cunoști temeinicia cuvintelor pe care le-ai primit“ (Luca 1, 1—4).

Sf. Luca în scrierile sale mai face apoi un lucru pe care ceilalți sfinți autori îl fac mai puțin și anume el caută să lege faptele pe care le descrie de evenimente sau de date ale istoriei universale, de împărați sau conducători de provincii ai timpurilor de atunci, ceea ce ne ajută foarte mult ca să determinăm cu mai multă siguranță anii în care s-au petrecut cele istorisite de el. De la Sf. Luca știm de pildă că recensămîntul din timpul nașterii Mîntuitorului a avut loc în timpul conducerii lui Chirineu peste Siria și a Cezarului August de la Roma, care a murit la anul 767 de la întemeierea Romei; că Sf. Ioan Botezătorul a ieșit la propovăduire — și deci și Mîntuitorul cam tot în aceeași vreme — în anul al 15-lea de domnie a împăratului Tiberiu, despre care știm precis de la istoricii vremii cînd a domnit. Activitatea Sf. Apostol Pavel este de asemenea legată de astfel de date. De la Sf. Luca știm că Sf. Apostol Pavel a fost pentru prima dată în Corint pe vremea proconsulului Galion, fratele filozofului Seneca, și tot de la el știm numele procuratorilor romani din Cezarea din vremea primei captivități a Apostolului, precum și încă alte multe asemenea date.

Sf. Luca redă în Evanghelia sa mai ales a cele părți din viața și învățătura Mîntuitorului Iisus Hristos, din care reiese mai limpede că învățătura creștină este adresată tuturor limbilor, că toate popoarele sînt chemate la mîntuire în egală măsură. De o dragoste deosebită se bucură în Evanghelia după Luca mulțimile de jos, oropsite de cei puternici, din care pricină Evangheliei a treia i s-a mai spus de către unii și „Evanghelia săracilor“. Numai Sf. Luca ne-a păstrat de ex. minunatele parabole ale Mîntuitorului cu Samarineanul milostiv, a bogatului nebun, a bogatului nemilostiv și săracului Lazăr ș. a.

Sf. *Evanghelie după Luca* a fost scrisă către sfîrșitul anului 62 sau începutul anului 63 d. H., foarte probabil în Roma, unde autorul se găsea în aceea vreme ca însoțitor al Sf. Apostol Pavel.

Faptele Apostolilor este a doua carte scrisă de Sf. Luca și cuprinde o parte din viața și activitatea unora dintre Apostoli — nu a tuturor, precum am înclina să credem după titlu — cu deosebire a Sf. Apostol Pavel, care reprezintă mai mult de jumătate din cuprinsul cărții. Această carte este așadar prima istorie a începuturilor creștinismului, a Bisericii creștine, cuprinzînd perioada dintre anii 30—63 d. Hr.

Pomenirea Sf. Evanghelist Luca se face de către Biserica noastră în 18 octombrie.

Să cinstim deci și noi pe acest mare rîvnitor pentru Iisus Hristos, urmîndu-i viața și învățăturile atît de bogate și ziditoare din cele două scrieri rămase de la el, pentru a fi astfel creștini adevărați, oameni ai muncii și ai păcii.

Gh. P.

Nădejdea creștinească

Nădejdea creștinească este o virtute supranaturală sădită de Dumnezeu în inimile noastre, care ne face să dorim pe Dumnezeu ca pe supremul nostru bine și să așteptăm cu încredere tare, întemeiată pe bunătatea, atotputernicia și făgăduința lui Dumnezeu, fericirea veșnică și mijloacele pentru a putea ajunge la ea.

Nădejdea creștinească îl ajută pe creștin în dobândirea mântuirii veșnice și desăvârșirii creștinești. Și nădejdea creștinească, ca și credința, este o virtute supranaturală, adică o virtute pe care n-o putem câștiga noi înșine, ci ne este sădită de Dumnezeu în suflet împreună cu harul sfințitor pe care-l primim prin Sf. Botez. Și nădejdea ca și credința este o virtute religioasă necesară întrucât ea ne îndreaptă viața către Dumnezeu și ne întărește întru împlinirea faptelor celor bune.

Pentru a putea avea în suflet virtutea nădejzii creștinești trebuie să avem o credință tare în Dumnezeu întrucât El este bucuria noastră în vederea fericitoare și în dragostea cea desăvârșită a raiului. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că viața cea veșnică este cunoașterea sau vederea lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos, trimis de El. „Aceasta este viața cea veșnică: ca să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe care l-ai trimis pe Iisus Hristos” (In. 17, 3). Prorocul Davîd, rugîndu-se lui Dumnezeu, zicea: „Tu ești partea mea în pămîntul celor vii” (Ps. 142, 6).

Prin urmare, ajungerea la Dumnezeu în fericirea raiului, este dorul suprem al inimii noastre și ținta năzuințelor noastre creștinești. Creștinii cei buni cred cu tărie în cuvintele Mîntuitorului și nădăjduiesc să ajungă la viața cea veșnică. Ca să putem ajunge acolo avem însă lipsă de unele mijloace și ajutoare supranaturale, cum sînt: harul Sf. Taine, gândurile cele bune, bunelor doriri ale inimii, sprijin în ispite, darul stăruinței pînă la sfîrșitul vieții în împlinirea faptelor celor bune.

Bunurile trecătoare cum sînt: mîncarea, băutura, îmbrăcămintea, sănătatea și altele de acest fel, încă pot forma temelul nădejzii noastre creștinești întrucât Dumnezeu le-a rînduit pe toate acestea pentru mîntuirea noastră și El este împărțitorul acestor bînuri. Pe toate acestea să le dorim în vederea mîntuirii noastre veșnice.

Cel dintîi temel al nădejzii noastre este însuși Dumnezeu care se numește și „Dumnezeul nădejzii” (Rom. 15, 13) și care „ne umple pe noi de toată bucuria și pacea, în credință ca să priosească nădejdea noastră prin puterea Sf. Duh”. Bunul Dumnezeu ne-a promis că ne va da viața cea veșnică împreună cu toate darurile care sînt necesare pentru mîntuirea noastră, El este credincios și nu poate să nu ne dea ceea ce a făgăduit, căci Sf. Scriptură ne învață: „Să ținem mărturisirea nădejzii cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit” (Evrei 10, 23).

Al doilea temel al nădejzii noastre este atotputernicia lui Dumnezeu. El toate poate să le facă și poate să ne dea și raiul care ne-a fost făgăduit, căci zice Scriptura: „...că ceea ce a făgăduit puternic este să și îndeplinească” (Rom. 4, 21).

Al treilea temel al nădejzii noastre este iubirea lui Dumnezeu care voiește să ne facă pe toți părtași de fericirea lui: „căci Dumnezeu este iubire” (I In. 4, 8).

Nădejdea noastră creștinească se sprijinește și pe meritele fără de margini ale Mîntuitorului nostru Iisus Hristos care prin patima și moartea sa pe lemnul crucii ne-a făcut vrednici de viața cea veșnică.

Un sprijin în ajungerea noastră la fericirea cea veșnică îl constituie și lucrarea noastră personală. Cînd avem siguranța că am păzit poruncile lui Dumnezeu și am făcut voia Lui, putem nădăjdui că Dumnezeu ne va da viața cea veșnică. Sf. Scriptură în această privință ne învață:

„Nu tot cel ce îmi zice Doamne! Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri” (Mt. 7, 21). Și în alt loc: „De vrei să intri în viață păzește poruncile” (Mt. 19, 17).

Deci, toate aceste motive ale nădejzii noastre: credințioșia lui Dumnezeu, meritele lui Iisus Hristos, faptele noastre bune, sînt ca niște coloane puternice care susțin acest edificiu al nădejzii noastre creștinești. Dar, fiindcă noi putem să și cădem în greșală se cuvine să nu ne îngîmfăm și să ne alipim de Dumnezeu și așa să ne întărim în nădejde. Cu alte cuvinte nădejdea noastră trebuie să fie tare, sigură, de neclintit în ceea ce privește făgăduințele lui Dumnezeu, însă trebuie să fie însoțită de frica de greșală. Ea este asemenea unei corăbii cu două vîsle: pe una trebuie să scrii: nădăjduiește în mila și bunătatea lui Dumnezeu, iar pe cealaltă scrie: teme-te de dreptatea lui Dumnezeu și fugi de păcat. Chiar din motivul acesta Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă neconștient să lucrăm mîntuirea noastră cu frică și cu cutremur (Filip. 2, 12). Tot Sf. Pavel aseamănă nădejdea creștinească cu ancora corăbiei: „Nădejdea aceasta este pentru noi ca o ancoră a sufletului, neclătită și tare, pătrunzînd pînă dincolo de catapeteasmă” (Evr. 6, 19). Cel ce o are poate birui toate ispitele: „Toate le pot

în Cel ce mă întărește” (Filip. 4, 13).

Fără îndoială că nădejdea creștinească este un mare dar, pe care-l primim de la Dumnezeu ca pe o lumină de sus, prin Duhul Sfînt, care ține pururea vie în sufletele noastre încrederea și dorul fierbînt în bunătățile cele veșnice ale lui Dumnezeu.

Nădejdea creștinească contribuie la sfințirea noastră personală în trei chipuri: Ne unește cu Dumnezeu făcîndu-ne să ne deslipim de toate plăcerile și poftele trecătoare.

În locul al doilea, putem spune că numai nădejdea împreună cu smerenia face să rodească rugăciunile noastre la Dumnezeu și să primim darurile de care avem lipsă.

În locul al treilea, nădejdea creștinească este virtutea care ne susține în lupta împotriva păcatului. Ea ne întărește și aprinde în sufletele noastre dorul fierbînt după frumusețile cerului și după fericirea făgăduită nouă de bunul Dumnezeu.

Cunoscînd noi frumusețea acestei virtuți să ne silim s-o cultivăm în sufletele noastre. Să nădăjduim în Dumnezeu, să nădăjduim în viața cea veșnică și să facem ceea ce e bine și plăcut înaintea Lui. Numai așa ne vom putea bucura de grija Lui cea ocrotitoare și vom face faptele bune, plăcute lui Dumnezeu și folositoare semenilor și obștei, și vom auzi la judecată cuvîntul: „intră întru bucuria Domnului tău” (Mt. 25, 33).

Al. Moisiu

La protopopiatul Sf. Gheorghe

În 5 noiembrie 1960 a avut loc Conferința preoților din prot. Sf. Gheorghe. Ea a fost prezidată de I. P. S. nostru *Mitropolit Nicolae*, care arată că tema conferinței este lupta pentru pace în anul 1960 și realizările pașnice ale poporului nostru sub îndrumarea conducătorilor lui iubiți. Din discuțiile noastre vom ajunge la lucruri folositoare și pentru patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă și pentru Biserică.

Pr. *Em. Berbescu* a citit lucrarea despre „Realizările luptei pentru pace în anul 1960”. El a arătat pe larg lupta popoarelor — în frunte cu Uniunea Sovietică — pentru dezarmare generală și totală, pentru dezvoltarea relațiilor economice, culturale, comerciale și întărirea prieteniei dintre popoare, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru coexistență pașnică. A vorbit și despre contribuția Bisericii la lupta pentru pace și a îndemnat pe preoți ca și de acum înainte să lucreze în așa fel încît fiecare credincios să fie „un stegar al acestei lupte nobile”.

La *discuții* au luat cuvîntul preoții: *Rauca* (Vilcele), *Mircea* (Lisnău), *Rățulea* (Zagon), *Rafiroiu* (Tg. Săcuiesc), *Olteanu* (Covasna), *Solovăstru* (Doboli de jos), *Soroceanu* (Miercurea Ciuc), *N. Mladin* (Sibiu) și *N. Belea* (prot. Sf. Gheorghe), care au vorbit despre activitatea delegației U.R.S.S. la O.N.U., condusă de premierul N. S. Hrușciov, și a delegației romîne, condusă de d. Gh. Gheorghiu-Dej, fiu iubit al poporului, în problema dezarmării generale și complete și a lichidării sistemului colonial; despre mișcarea creștină pentru pace, despre lucrarea din raion și comune, din parohii, unde înfrății slujitori și credincioși de diferite culte și naționalități muncesc pentru viața cea nouă și participă la lupta pentru pace. S-au luat angajamente de intensificare a luptei pentru pace.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae spune că *fiecare trebuie să-și îndeplinească datoria la locul lui de muncă. Glasul de pace al poporului nostru a răsunat la sesiunea a 15-a a O.N.U. prin cuvîntul d. Gh. Gheorghiu-Dej, conducător iubit al poporului. Pe plan bisericesc își fac datoria Sf. Sinod și ostenitorii scrisului teologic. La parohii își fac datoria preoții noștri. Aici ei sînt oameni ai păcii, apostoli ai păcii. Ei lucrează cot la cot cu slujitorii și credincioșii altor culte pentru întărirea păcii. Numai cînd pacea va fi stăpîină pînă la marginile lumii vom socoti că ne-am făcut datoria deplină. Dumnezeu să vă ajute să aduceți roade noi în lupta pentru pacea lumii.*

Vizitație canonică

Dumnică, 6 noiembrie 1960, I. P. S. Mitropolit Nicolae a slujit Sf. Liturghie în parohia Țințari (prot. Codlea). În fața bisericii, răspunzînd cuvîntului de bun-venit al preotului paroh Merișescu, I. P. S. Sa arată că toate lucrurile ce le facem împreună sînt mai bune și mai folositoare. De aceea Dumnezeu va binecuvînta rugăciunea făcută împreună pentru îmbelșugarea roadelor pămîntului și pentru pace a toată lumea.

În predica ținută la priceasnă de prof. N. Mladin s-a spus că creștinul adevărat ține la dreapta învățătură a Bisericii, duce o viață după voia lui Dumnezeu, este un om al dragostei și păcii, un cetățean bun al patriei.

Pr. prot. V. Coman, a vorbit — la sfîrșitul Sf. Liturghii — despre Biserică — mama duhovnicească a credincioșilor, care sînt fiii Ei iubiți, Biserica ne naște duhovnicește în taina Sf. Botez, ne hrănește cu dreapta învățătură și Sf. Impărtașanie, ne curăță de păcate prin spovedanie, ne sfințește viața și ne îndrumă pe calea faptelor bune. Ea ne învață să ne împlinim datoriile față de patrie prin muncă cinstită, unitate și pace.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae spune că *Sf. Liturghie în această biserică mare, cu un cor bisericesc așa de frumos, cu iconostas pictat de marele pictor Mișu Pop, cu credincioși buni, a fost foarte mișcătoare. Ne-am rugat împreună și ne-am luminat mîntea cu cuvîntul lui Dumnezeu.*

Noi muncim ca viața aceasta să fie tot mai frumoasă. Știința ajută omului să trăiască mai bine, mai ușor, pe pămînt. Noi ne bucurăm de tot ce ne poate da știința și ne facem datoria față de patria noastră scumpă.

Noi rîvnim totodată și după viața cea veșnică. Aceasta o dobîndim dacă mergem pe calea arătată de Sf. noastră Biserică, în care s-a păstrat neschimbată învățătura Mîntuitorului, dată prin Sf. Apostoli.

Mult bine pot face mulți împreună. Aveți dragoste între voi, ajutați-vă unul pe altul. Pe cel ce greșește îndreptați-l cu dragoste frățească. Rugați-vă împreună în biserică. Fiți de folos unul altuia și patriei noastre iubite, Republica Populară Romînă.

Domnul să vă ajute la tot lucrul bun, spre slava Bisericii, spre întărirea patriei și spre pacea lumii întregi.

M.